

V. 2. a

4, 52

290.

38 39

ORATIO
IN LAUDEM
FRIDERICI IV.
SUPREMI DUCIS SLES-
VICENSIS,
DUCIS HOLSATIÆ &c. &c.

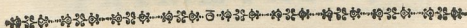
Die V. Martii,
qui Augusto Ejus Nomini in factis
facer erat,

recitata

IN ACADEMIA KILONIENSI
ANNO MDCCL

a

CAROLO JOHANNE SIGTUNIO
Vefmannia-Sveco.

KILONI.

Literis BARTHOLDI REUTERI, Academ. Typogr.

SERENISSIMO PRINCIPI
AC DOMINO,
DN. FRIDERICO,
HEREDI NORWEGIÆ,
SUPREMO DUCI SLESVI-
CENCI, DUCI HOLSATIÆ, STOR-
MARIÆ ET DITHMARSIÆ, COMITI OLDEN-
BURGI ET DELMENHORSTI,

PRINCIPI OPTIMO,

PATRIÆ PATRI,

FORTI, FELICI, PACIFICO.

HANC ORATIONEM,
IPSO DIE AUGUSTO EJUS NO-
MINI DICATO,
PUBLICE HABITAM,
DEVOTISSIMO SUBMISSIMÆ MENTIS CULTU
SACRAM ESSE VULT,

SERENITATI EJUS

PATRIÆ PATRIÆ

subiectissimus servus

CAROLUS JOHANNES SIGTUNIUS.

Non dubito, plerosque Vestrum miraturos, cur juvenis ego, qui neque ingenio, neque eruditione, neque auctoritate usuque valeo, in vestrum conspectum concionemque prodire ausus sim? Verum si instituti hujus mei rationem cognoveritis, nil plane præter rem aut consuetudinem hic me fecisse, facile intelligetis. Aliorū quippe edoctus exemplo, laudatissimorum commilitonum vestigijs insistere decrevi, ratus, me hoc aditu laudis, qui semper optimo cuique maxime patuit, per favorem vestrum prohiberi non posse. Unicum nimirum FRIDERICI nomen est, cujus & gloria & augustus splendor tantos intus in animo meo concitavit motus, ut continere me non potuerim, quo minus erumperem in publicum, & hanc conscenderem cathedram, flagrantissimum

B

simum

simum pietatis meæ affectum Serenissimo
Principi, FRIDERICO, Heredi Norwegiæ,
Supremo Duci Slesvicensi, Duci Holfatiæ,
Stormariæ & Dithmarsiæ, Academiæ hujus
Nutritori, Altiori, & Conservatori munifi-
centissimo approbaturus. Cum enim hodie
nobis ac universæ Cimbriæ felici fidere illuxe-
rit dies, auspiciatissimo ILLIUS nomine insigni-
tus, inter festas faustasque omnium acclama-
tiones, & ipse, quamvis exterus, nulli tamen
indigenarum civium sinceritate atque obse-
quii religione secundus, hanc EI lucem gra-
tulari mecum constitui, quæ nemini non gra-
tissima accidit & exoptata. Sed quis pavor, qui
horror subito me invadit, cum divinam tan-
ti Principis imaginem hic suspensam vene-
rabundus contemplor, in cujus ora cuncto-
rum oculos atque aspectus video esse con-
versos. O Ea scilicet ex vultu ILLIUS exsplen-
descit majestas, ut ipsi etiam Demostheni vel
Tullio Romano terrorem incutere, atque a-
deo silentium imperare ex facili queat. O
faciem verè augustam! ô civium delitium!
ô decus Principum! ô beati sæculi incremen-
tum, non sine summa animi submissione admi-
randum! Erumpat ergo illa vox, quam hæ-
sitan-

fitantem & provocat & evocat spectatissima
Tua, ô FRIDERICE, fortitudo, dotesque
prorsus incomparabiles. Quâ vero ratione
laudes illas Tibi omni jure debitas exprimam
ego, nulla dicendi peritia instructus, quas nul-
lus mortalium numerus ita perfecte compre-
hendere valet, quin omnibus numeris sint
absolutiores. Nec ulli quoque Poëtarum,
licet ingenio arteque excellentissimorum,
immensam Heroicarum Virtutum Tuarum
pedibus metiri possunt magnitudinem, nisi
suo se metiri pede negligant. Celsissimus il-
le Tuus animus, quasi circulus quidam est,
quem toudem ad ignobiliorem formam tra-
ducere frustra conati sunt multi, semper in se
rediens, semper sibi similis, nec angulo exce-
dens, nec sinui cuidam impressus. Volvitur
hæc immortalis Genii Tui sphæra super fixo
& stabili rationis axe, Divini Numinis amo-
rem pro solo habens, virtutum omnium com-
plexum pro stellis. Quarum quidem perfe-
ctio tanta in Tua celsitudine apparet, ut ne um-
bram quidem alicujus vitii irrepere patiatur.
Tu, CLEMENTISSIME DOMINE, ad il-
lud gloriæ processisti fastigium, ut nec possit
Tibi quis adulari, etiamsi velit, quin, cum ni-
mium

mitum dixisse videatur, parum dixerit. Tanta enim virtutum Tuarum est multitudo, ut non possit sterilis omnino & infacundus esse Orator; tantus splendor, ut ipsi orationi quasi lucem afferat, ne eam solis verborum luminibus illustrare necessum sit; tanta denique magnificentia, ut nihil de illis humile, nihil vulgare dici possit, nullaque in sermone oboritura egestas sit, etiamsi non aliunde earum amplificatio, quam à simplici narratione deducatur. Accipe ergo, **INDULGENTISSIME DOMINE**, servi tui verba, quæ pietas expressit, quæque Tibi in grati animi pignus offero. Quæ licet non respondeant cœlestis Genii Tui indoli, cogita, & in Apellæ aliquando tabula peccare Veneris sandalium.

Tu, certe, ô **PRINCEPS OPTIME**, quod totus admiretur orbis, quod postera sæcula celebrent, cunctorum vota & desideria imples. Quanta hæc pietas! Tu quæ olim temporum difficultas impedivit consilia, ea cum stupore omnium nuper es exsecutus. Quanta felicitas! Tu populi Tui & Rector & Doctor sapientiæ sacraria omnibus patefcere finis. Quanta munificentia! Tu, ut brevibus
mul-

multa dicam, de omnibus ac singulis bene
mereri studes. Quanta hæc gloria! Mihi
fane benigniori quodam fato ad hanc ipsam
natus videris & destinatus, ut nempe vivus
vidensque tanquam beneficum aliquod nu-
men summo Tuo merito salutareris, & jam
ante mortem audires immortalis. Dum e-
nim aliis in locis inopes mœrentesque Mu-
sæ nostræ parum benignè excipiuntur, Tu
liberalibus eas impensis alis, foves, excitas.
Dum plurimi hodie tam averso à literis sunt
animo, ut in earum perniciem quasi con-
jurasse videantur, Tu eas, à contemtu vindic-
atas, magis magisque attollis, ut sub Te no-
vum spiritum, novum vigorem recipiant.
Floret scilicet hic sub firmissimo Tuo præsi-
dio officina quædam statuaria, in qua Cim-
briæ tuæ præstantissimæ quotidie sculpun-
tur virtutum imagines. Cumq; Holsatia olim
à lignis atqve lapidibus dicta esse perhibea-
tur, sunt hic Phidiæ & Polycleti, qui è quo-
vis etiam ligno doctam formare student Pal-
ladem; sunt Deucaliones, qui omnem mo-
vent lapidem, ut lapidibus istis humana in-
ducatur forma; sunt & Praxiteles, qui è du-
rissimo metallo simulachra scalpunt quavis

C

cera

cera molliora, quibus deinceps varia discipli-
narum genera imprimantur. Insuper & Che-
mica hic fervet officina, in qua plumbea &
ferrea hominum ingenia transformantur in
aurea, & efficacissimis sapientiæ pharmacis
mortalium vita redditur immortalis. Si e-
nim, teste Seneca, vita sine literis mors est,
& viva hominis sepultura: quidni soli lite-
rati verè vivere censendi sunt? Frequentatur
& hic palæstra non Martis, sed artis, ubi
non homines sagati, sanguine rubentes, sed
mansueti ac candidi togatæ Minervæ mili-
tes procedunt; ubi non ad vallum vigila-
tur, sed ad pluteum aguntur excubiæ; ubi
non sub armorum sed librorum sudatur mole.
Progerminat hic, veluti in sacratissimo Pyg-
malionis luco, oliva illa aurea, numerosissi-
mis pretiosissimisque omnis generis doctri-
narum fructibus referta. Quin imo terre-
stre quoddam cælum in Tuis, SERENISSI-
ME DOMINE, conspicitur terris, in quo Tu,
tanquam splendidus quidam Sol, regiones Ti-
bi subjectas perpetuis clementiæ radiis im-
ples, reficis, ac illustras, nec possunt Tui
sine tanti Solis beneficio florere cum vere,
nec messes dare cum æstate, nec fructus
col-

colligere cum autumno, nec femina denique fovere cum hieme. Procul autem hinc facessere jubes infausta sidera, cometas, ignes fatuos, capras saltantes, dracones volantes, aliaque pulcherrimi istius orbis Tui dedecora, ne benignum Tuum, quem in tuos quotidie dispergis, splendorem impediant. Nam Tua solum lux est, quæ præsentis sue efficaciam annis nomina, incolis auspicia, provinciis fata ac felicitatem dispensat. Hanc ergo suspicere, est nova quotidie auguria salutis captare; hanc venerari, est bonam fortunam propitiare. Junctum præterea Tibi habes alterum illud patriæ nostræ lumen, **HEDWIGEN SOPHIAM**, quæ & ipsa benignissimo obtutu suam beatam recreatque Cimbriam. In hac, tanquam contigua imagine fulgorem Tuum geminas, quali fere inter sidera necessitudine Sol nitorem suum Lunæ affundere, Luna Soli amat refundere. O quam felix, ô quam sæcunda conjunctio, ex qua incredibili omnium lætitia nova nuper accensa nobis lux est, quæ omnium in sese spem animosque convertit, principalique domui perpetui splendoris successionem promittit. Atque hoc est Illustrissimum illud Par,

Au-

Auditorēs ; cuius tam late diffunditur gloria, ut nullis terrarum regionumqve distineri possit spatiis, cum præcipuorum siderum ignes fulgore suo provocet, nobilitate superet. Quidquid est apicum ac titulorum, quidquid prætextarum ac trabearum, id omne illud longè multumqve antecedit. Frustra vestes palmatæ, frustra triumphales currus, frustra stupendæ operum substructiones incomparationem Principalis hujus Paris adducentur, cuius origo divina, forma cœlestis, majestas sacrosancta, virtus demum inviolabilis. Quid, quod tam splendidi sunt augmentorum horum luminum radii, ut eos videamus quidem, sed videndo pene hebescamus?

Quanta vero Tua, ô FRIDERICE, ad quem mea in hoc animorum exultantium motu potissimum dirigitur oratio, quanta, inquam, Tua est sublimitas, qua privatarum mentium humilitatem planè supergrederis? Sanè si olim Lysimachus occupata Thracia cœlum se hastæ cuspide contingere gloriabatur: Tu non hastæ cuspide, non vertice cœlum ferire, sed ipsis pedibus quasi calcare mihi videris. Et tanta tamen animi Tui est generositas, ut maximæ Tibi ducas gloriae,

riæ, si ab excelso illo fastigio Tuo nos, humili
dejectos propius respicias. Jactitet nunc
Cæsar, quod tot hominum millia ferro flam-
maque exstinxerit; efferat se Pompejus Ma-
gnus, quod mille & quingenta oppida cepe-
rit ac castella: Tu FRIDERICE, verè FRI-
DERICUM, hoc est pacificum Te nobis nu-
per exhibuisti, dum non cruentam illam glo-
riam sectatus es, quæ occisorum hominum
multitudine comparatur, sed eò potius di-
rexisti consilia Tua, ut cives haberes inco-
lumes, atque à periculis damnisque immu-
nes. Solus amor patriæ affectum vicit om-
nium vehementissimum, vindictæ cupidi-
nem, immanem illam beluam, quâ nulla fe-
re perniciosior humano generi existit pestis.
Cum enim sapientissimè judicasses, in diver-
sum felicitatem populi Tui & justitiam ultio-
nis discedere, in illam libentissimè descen-
disti partem, quæ in pio pectore Tuo for-
tior elucebat. Nil tibi tam firmiter erat pro-
positum, quam salus Tuorum & omnium in-
columitas, quam ut obtineres, omnes omni-
no intendebas curas. Idcirco bellum, cum
declinare non posses, & suscipiebas pruden-
ter, & persequebaris fortiter, & conficiebas

D

feli-

feliciter. Nullus erat labor tam molestus, quem non sustineres; nullum periculum tam magnum ac grave, quod non invicto constantique animo contemneres; nec ullum iter tam difficile, quod non communis utilitatis causa ingredereris. Summam enim votorum Tuorum invenisse Te credebas, si securos salvosque praestares eos, qui Tuo regimini sunt subiecti. Extra si quae blandimenta offerrentur crudelis victoriae, non Te dimovebant a proposito, quin vindictam potius vincere studeres, quam ipsum hostem. Nimirum vulgaris ac plebeiarum mentium fortem esse noveras, surgendo crescere. Hinc qui jam in cunis magnus eras, nec voluisti, nec potuisti major fieri, nisi Te demittendo, parcendoque magis, quam debellando, ut non tam de fuso hostium sanguine, quam de servata Tuorum salute triumphares. Quibus sane rebus id consecutus es, ut nunc communi omnium suffragatione jure Tuo meritoque Patriae voceris Pater. Te namque cum Principem ac Dominum suum salutent Cimbri in procurandis suis commodis, in avertendis incommodis benignissimum omnes Patrem experiuntur.

Non-

Nondum effluxisse arbitror animis vestris, Auditores, quantum in illorum animis excitatum fuerit gaudium, quanta exorta gratulatio, cum ipsorum causa FRIDERICUS hic noster consentiret in pacem, quam conciliatores summorum Principum sanciebant, sicque compositis, qui miseram Cimbriam jactabant, fluctibus, optatam restitueret tranquillitatem. Plus scilicet decoris sibi afferre existimabat, si sine multorum caede perferret destinata, quam si aliorum nece ac interitu delectaretur. Hacque virtute, tanquam praecipua in Principe ac ferme prima, non secus ac vinculo quodam caeteras omnes tam arcte sibi obligavit, ut veluti nodo quodam Gordio invicem connexae, nullius, nec ipsius etiam Alexandri gladio dissolvi possint ac divelli.

Sed dies me deficeret, Auditores, si eas non dicam praedicando, sed enumerando persequi conarer, cum infinitus propemodum earum sit numerus. In iis autem statim mihi memoranda occurrit insignis illa & prorsus singularis, qua suis se commendat, comitas. Quemadmodum enim amplissimus terrarum orbis in angustam compingitur

tur chartam, quo distinctius in hominum oculos incurrat: ita Noster à prima usque adolescentia didicit minor fieri, nullo dignitatis suæ detrimento, ut Eum ferre possent oculi imbecilles. Quæ incredibilis Ejus humanitas tantum in civium animis amorem excitavit & reverentiam, ut nullum nec tutius nec firmiter ab armis præsidium, quam ab illorum voluntate Ipsi sit expectandum. O admirandam Principis facilitatem! ô benignitatem omnibus modis extollendam! Raro equidem magnæ fortunæ fastigium solet esse sine fastu, Noster tamen majestati humanitatem felici quasi connubio junxit, non minus hominem se, quam hominibus præesse reputans. Quocirca tam sui ipsius potens est, quam sui imperii, tantoque ascendit altius, quanto ad civium suorum vota descendit propius. Nemini non ad eum patet aditus; tam ille comes est! Quisquis ad eum accedit, nunquam tristis ab eo fere recedit; tam est benignus! Ut autem res secundas moderatè, ita adversas contra fortiter ferre didicit, pyramidisque instar, sive spiraverit Favonius, sive creber procellis Africus, suo docet exemplo, non Philo-
pho-

phorum modo, sed Heroum etiam esse, nec
secundis flecti, nec adversis frangi.

Quis autem divinam illam mentem Tuam,
ô Maxime FRIDERICE, nobis depinget?
Quis reliquas Celsitudinis Tuæ dotes, quibus
vulgus humumque nostram superemines,
nobis describet omnes? Nimirum ut cælum
continuo agitur motu, ut mare perpetuis
æstibus est inquietum, ut sol orbem cursu
suo semper circumit, ita animus Tuus arduis
gravissimisque intentus curis, nunquam ces-
sat, nunquam quiescit, sed in otio quoque
negotiosus est, nullumque prætermittit di-
em, quo non Heroicas suas exferat virtutes.
Cum enim pœnitendorum successuum ma-
ter temeritas multis assideat gubernaculis;
Tibi individuarum comitum instar adsistunt
optimarum artium præceptrices, Pietas &
Prudentia. Quæ muta est in terris Themis,
Tuo ore loquitur; quæq; cæca est, Tuis ocu-
lis videt. Inprimis vero amas illos, qui hanc
è terris profugam de cælo reducunt, gra-
vissimos scilicet Consiliarios, quibus aures
non tantam das, sed & linguam, animos &
manus. Itaque & justitiæ assertorem, & in-
nocentiæ vindicem, & miserorum patronum;

E

&

& bonorum omnium defenforem fama Te
canit, intuentur incolæ, admirantur pere-
grini, posteri suspicient. Omnibus enim,
fontibus juxta ac infontibus, ex æquo jus
dicis; omnes audis; omnium excepis desi-
deria cum nullius fastidio, nec Te à via recti
vel gratiâ, vel potentia, vel largitione, vel
calumniis deflecti pateris. Quæ cum ita sint,
quis magnopere miretur, quod tuo exemplo
tam bonos formes cives, tuisque moribus
tam præclaram illis præscribas vivendi nor-
mam. Quandoquidem tam incongruum
Tibi videtur, Principem solutum esse legi-
bus, quam in dirigendo navis cursu guber-
natorem carere gubernaculo. Quin imò quia
Princeps es, vivis secundum leges, nec aliter
Te Principem esse posse credis, qui vivum
legis exemplum & idea vis haberi. Proscri-
bitur plerumque hodie ab aulis veritas, Tu
verò eandem in lucem protrahis, & quia
Serenissimus es, serenam amas veritatem.
Odisti noctuas illas, quæ illam fugiunt, odi-
sti vespertiones, qui illam avertuatur, nec
admittis etiam vertumnos, qui ut vestitum
ita & sententiam habent, aliam domesticam,
aliam forensem, & quasi rotæ figulorum in
omnes

omnes convertuntur partes. Nihil enim ad Te pertinere arbitraris, præter conscientiam & rerum benè gestarum gloriam, virtutisque actione contentus, famam Tuam factis, quam aliorum præconiis lenociniisque assentatorum reddere mavis conspicuam. O laudem verè Regiam, & certissimum boni Principis argumentum!

Magna hæc quidem, fateor, sunt, Auditores quæ audivistis: multo tamen majora, quæ se mihi porro dicenda offerunt. Quæ si quis eorum, qui dicendo scribendoque præ cæteris valent, explicanda sibi, & oratione tantis rebus digna illustranda sumeret, Deus bone, quam multa, quam præclara, quam justa de inusitata Principis nostri clementia, de incredibile animi magnitudine, de indefesso labore & constantia, reliquisque omnibus, quibus pollet, dotibus cum summa omnium nostrum voluptate atque admiratione prædicaret? Est enim profecto hic ejusmodi campus, in quo rectè ac facile ingeniosi hominis & disertis sese exercent industria. Ego enim, etiamsi omnes ingenii mei intendam nervos, & si quæ possim, ornamenta verborum conquiram, nunquam
ta-

tamen hujus tam nobilis tamque sæcundi
argumenti dignitatem elegantiamque dicen-
do exprimam. Dicam tamen, si vestra, Au-
ditores, pace id fiat, quantumcunque bal-
butiens proferre valuerit lingua. In cunctis
autem præcipuum omnino locū suo quodam
jure obtinet Principis nostri religio, rectumq;
Dei cultum propagandi studium. Quia enim
hanc præcipuum humanæ societatis vincu-
lum esse novit, sine quo nulla respublica sal-
va, nec ullus conatus esse potest: inter cæte-
ras quibus pro publico egregio assiduè di-
stinetur, curas, nihil ei prius est aut antiqui-
us, quam ut vera religio in suis provinciis
pura illibataque conservetur, nec ullis aut
erroribus, aut corruptelis quoquo modo
contaminetur. Quapropter prudentissimè
nuper constituit, ut quotannis Slesvici pu-
blicus Virorum divini humanique juris peri-
torum habeatur conventus, ibique in sacra
pariter ac mores hominum sollicitè inquirat-
ur, & quæ sunt aliæ ejus sanctiones saluber-
rimæ, quæ nemini vestrum ignotæ esse pos-
sunt. Egregium verò Principem, & inter
rarissima hujus sæculi decora referendum,
qui in id incumbit totus, ut non corporibus
solum,

solum, sed animis etiam, generosiori illi hominum parti, bene sit. Quis inde non certissimam capiat spem, rempublicam, quemadmodum tot aliis rebus facta est beator, ita brevi hac quoque parte beatiorem fore. Probe vero intelligit pro singulari illa, qua Deus O. M. heroicam Ejus mentem instruxit, sapientia, nec templa, nec forum, nec curiam, neque ullam denique publicæ vitæ partem literatis hominibus, sine magno omnium incommodo, & gravi communis salutis & felicitatis jactura posse carere, atque adeo privatam quoque vitam maximas utilitates ab optimarum artium cultura capere. Quæ cum neque conservari possint, neque coli, neglectis aut sprete earum officinis, id est scholis regiis, quas Academias dicunt, eas sibi tuendas juvandasque cumprimis statuit. Hinc dum ubique fere locorum ad arma, ad arma clamant omnes, Noster flagrantissimo amplificandorum studiorum amore ductus, dignis beneque merentibus constituit præmia, necessariosque suppeditari curat sumtus, quibus bonæ literæ & excolantur felicius, & majori deinceps splendore illustrentur. Nec pœnitere eum impensarum poterit, quæ infinitis erga singulos rependuntur commodis. Ut enim soli non decedit, quæ dispensat in sidera; nec arbori, quod in ramos; nec capiti, quod in membra; nec cordi, quod in venas: ita Illius ærario nil perit, nil decedit, dum artes

F

tes illas, alit, quæ viros sibi patriæq; utiles for-
mant, quibus si impletur respublica, lucrari
etiam ex illis poterit. Solius enim prudenti-
æ opus est, cumulare Pelopis talenta, Crassi
pecunias, Cræsi thesauros: Et solus hanc di-
tescendi artem docere vel poterat, vel debe-
bat Philosophus; sapientissimus autem Tha-
les ipso exemplo docuit.

Ansam mihi præbet ulterius de beneficiis
Tuis dicendi, ô Indulgentissime Princeps, hic
dies, qui Augusto auspicatoq; nomine Tuo in
fastis fulget. Sed cum non adsint vires tan-
tis rebus exponendis pares, malo eas tacito
mentis affectu recolere, quam longiori ac im-
polito sermone prædicare. O verò diem læ-
tum omniq; tempore celebrandum, quo ejus
nobis renovatur memoria, qui præter cæte-
ra beneficia & magnitudine insignia & nu-
mero plurima, aureas pacis divitias Cimbriæ
donando re ipsa abundè præstitit, quod Ejus
loquatur nomen. Quis ergo miretur magno-
pere, si celeberrimo hoc lætissimoque tem-
pore, quod Holsatorum, quotquot sunt, om-
nium ora in laudes, gratias & varia pietatis of-
ficia laxare merito debet, hæc quoq; Acade-
mia sanctissimum ipsi & Musis FRIDERICI
nomen anniversario nunc honore veneretur.
Fallor enim, aut coram perspicio vul-
tus, qui mera gaudia loquuntur: video, quas
flammas pectora ab illustri hac luce incensa a-
lant, quamq; faustis ominibus cuncti mihi fe-
licem

licem ipsorum sub tanto Principe statum prædicanti applaudant læti & acclament. Et merito quidem hoc Musarum domicilium una cum universa Cimbria exultat, cum tanta ei sub pacifici FRIDERICI regimine contigerit felicitas, quantum vix voto optare posset meliorem. O felix Cimbria Tanto Principe, felix Princeps tanto populo! Utinam, atque ô utinam illum præsentem complecti, vultumque ipsius majestatis plenum intueri coram & revereri nobis liceret. Ejus enim desiderii si redderemur compotes, quantum putatis lætitiæ nostræ, quantum vis maximæ, accessurum cumulum? Sed erro, si absentem dicam Principem, cujus præsentissima benignitas semper & ubique subjectis ipsi civibus adfuit, cujus manus illos ab injuriis defendit, cujus oculi illis clementer prospiciunt, cujus animus semper in civium animis est, & in cujus animo adeo illi sunt omnes, ut ab Ipso quasi à mente quadam, quam totam in toto corpore, & totam in qualibet ejus parte hospitari sapientes ajunt, inspicientur, moveantur & agantur.

Idcirco cum ipsorum vita, salus & securitas à venerabili spiritu Tuo, ô FRIDERICE, dependeat, omnes Tibi vitam precantur, & de suis annis Tuis singuli addunt, quanquam Te immortalem potius optant, ita ut nunquam subtraharis mortalibus. Omnes non aliter se suosque salvos cupiunt, quam ut Te salvum videant, cujus salute se vivere credunt,

dunt, qui Te magis quam aërem spirant, idq;
solum vivunt, quod Tecum sunt, vel coram,
vel absentes per animi simulachrum. Ego
autem quamvis humilimus gradu & censu
plerisque impar, summa tamen benignitate
Tua & clementiâ, quâ omnes sub Magni &
Invictissimi Affinis Tui CAROLI XII. impe-
rio degentes amplecti soles, fretus, ad Te,
tanquam ad aram salutarem, confugio, De-
umque, quantâ animi pietate possum, oro at-
que obsecro, ut Te, insigne ævi hujus de-
cus ac ornamentum, non hoc solum die, sed
posteris quoque, qui sequentur, omnibus,
auspicato FRIDERICI nomine refulgenti-
bus, & patriæ Tuæ, & Academiæ, &, si priva-
ta publicis miscere fas est, mihi quoque sal-
vum, florentem ac beate regnantem præstet!
Nullum enim neq; majus neq; melius donari-
um coram Celsitudine Tua die hoc tam festo
tamq; solemnî deponere possum, quam sim-
plex piumq; votum, quo uno vota universa,
bonorum omnium spes, & civium opes cumu-
latissimè continentur. Sero scilicet nobis, no-
strisq; longo ordine natis, nasciturisq; nota de-
mum sit illa dies, quæ tam illustre depositû na-
tali cælo restituet. Vivas felix! vigeas sospes!
floreas perpetuo, Princeps Optime Maxime,
& in nunquam defuturis heredibus continu-
es gloriam illam ac dotes, quas divinas pla-
ne atq; admirabiles fama celebrat, ne desinant
unquam, sed ad posteros quoque tuos
invidendo exemplo transferantur.

PATRIBUS CIVIBUSQUE
ACADEMICIS,

JO. BURCHARDUS MAJUS,
ELOQU. ET HIST. PROF. P.

S. P. D.

Rastinus dies, qui in fastis nostris augusto FRIDERICI
nomini dicatus est, merito nobis memoriam renovat
beneficiorum, à Serenissimo Principe Nostro FRIDE-
RICO in hanc Academiam pariter & universam Cimbri-
am ubertim collatorum. Nam cui non est notum exhi-
storis, quaedam nomina Regum Principumque fami-
liis interdum prospera, alia ex adverso minus prospera existisse. In
cujus rei testimonium ut unum alterumque hic proferamus exem-
plum, nullum fere legimus Philippum, qui fata habuerit ex omni par-
te felicia, præter Philippum Augustum Regem Galliaë, & Philippum
Caroli Burgundi Bellatoris patrem, quem tamen maxima & pluri-
ma bella summo cum labore gessisse constat. Unde apud plerosque
recepta est sententia, nullum magnum Principem vocari debere Phi-
lippum. Pari modo Hispanis Juliani nomen infaustum, Ferdinandi
vero faustum fuisse, facile deprehendet, qui illorum annales pervol-
verit. Ad Galliam si respicimus, hæc suos Ludovicos in cælum
laudibus extollit, Henricos autem ob tragicos illorum exitus infor-
tunatos habet, plane ut veteres Franci infelices quondam experti
sunt Childericos; Syri Seleucos; Græci Constantinopolitano imperi-
o subjecti Michaëles, Alexios, Nicephoros & Balduinos; Polo-
ni Casimiros; Angli Richardos; Scoti Jacobos, & Siculi
Guilhelmos, quos tamen Auriaci & Badenses pro auspiciis repu-
tarunt. Suedi contra non sine causâ prædicant Gustavos, cum iis-
demque Germani ac alii populi suos perpetuo jactant Carolos, tan-
quam præcipuâ quadam virtutum ac felicitatis gloriâ notabiles, fa-
tenturque etiam Galli, se sub eorundem regimine, atque auspiciis
fuisse felicissimos, & eximiis rebus gestis immortalem sibi famam
peperisse. Porro de antiquis Romanorum Imperatoribus jam du-
dum est observatum ab historicis, vix unum alterumve repertum
fuisse Scipionem, Silanum vel Marium, quem non tristissima sors
aut presserit vehementer, aut plane oppresserit. De Cæsaribus Augu-
stis quoque traditur, omnes, quibus Caji pronomen fuit, ferro pe-
riisse,

G

riſſe, de recentioribus vero, iisque Germanis, plerosque eorum, qui vocati sunt Ottones, miseranda morte fuisse extinctos. Nec minus inter Pontifices fatalia habita sunt nomina Eugeniorum, Marcellorum & Bonifaciorum, quorum in serie tertium recte utique cum Luthero nostro appellare liceret Malefacium. Austrii denique, ut reliqua regna atque provincias perquam multas nunc taceamus, undecim numerant Leopoldos, quorum nomen ipsis semper salutare, & hodie quoque Germaniæ ac Imperio universo felix omnino est ac fortunatum. Nec minora sub Fridericis, fatali illo Principum magnorum nomine, incrementa cepit eadem nostra Germania, Saxonia, Austria, Silesia, stirps Palatina, Brandenburgica, Hassiaca, Guelfica, Badensis, Würtembergica, Nassovica Auriaca, quin Dania quoque, atque inter vetera regna Sicilia. Nimis prolixum fortassis foret, si ad remotiores etiam gentes, Orientales inprimis & barbaras, adire vellemus, & recensere, quinam idem apud illas nomen vel paulo inflexum, vel vernaculâ ipsarum linguâ expressum gesserint. Occurrerent enim nobis præ cæteros memorandi Salomon Hebræorum & Persarum; Solymanus Turcarum; Sulæianus Mauritanorum; Fridlevus, Fridigerus, Fridimannus, Fridebaldus, itemque Manfredus, Walafridus, Warnefridus & Sigfridus, sive Seyfridus Gothorum & Longobardorum; pariterque Freji; Froi vel Froëri Suecorum, apud quos præ cæteris Sivardus II. & Brautamundus tanquam pacis tranquillitatisque publicæ amantissimi Reges, peculiariter hoc cognomine fuerunt insigniti. Non est autem, quod hi ac alii tantopere gloriantur de suis Fridericis, cum longe major iustiorque causa sit, cur eam laudem, tanquam suæ genti propriam, vindicare sibi possint Cimbri, qui & ipsi de suis Fridericis, illustribus facinoribus quam maxime conspicuis, impense, nec immerito sibi gratulantur. Multa hic sane commemorari possent vetera hujus nominis apud Nostrates Principes decora, nisi illa omnia concurrerent in Nostri Principis FRIDERICI IV. titulis. Quorum amplitudine ac splendore permotus CAROLUS JOHANNES SIGTUNUS, Vermania-Suecus, Juvenis & elegantia ingenii, & morum doctrinæque præstantia nobilissimus, de hujus FRIDERICI Nostri laudibus atque virtutibus plane heroicis Orationem brevem, sed concinnam & pietatis reverentiæque plenam domi conscripsit. Hanc cum cras, Deo volente, hora ante meridiem X. in Auditorio majori publice solemniterque recitaturus sit, ad eam benevole audiendam Patres Civesque Academicos, omnesque omnium ordinum literatos, excellentissimas tanti Principis dotes digne nobiscum æstimantes, eâ, quâ par est, observantia ac humanitate invitamus. Quod ut pluribus verbis faciamus, minime videtur opus, cum unumquemque patriæ FRIDERICI nomen officii sui ultro admoneat, ut ad celebranda læti festique, quem diximus, diei solemnia concitrat sponte & festinet. P. P. ad d. IV. Martii Anni cl. loccl.

810

Prolockender Zuruff /
Auff Ihre Hoch-Fürstl. Durchl.
Hohen Wahmens-Lag

Bev'öffentlich gehaltenener

Lob-Rede

abgesungen.

Auff! Holstein auff! bey dem geweyh'ten Tag /
Den man nach deiner Sonnen nennet /
Beschaffe, daß die Flamme lodern mag /
Die in der Brust von deinen Kindern brennet;
Laß den Altar bey dir nicht ledig seyn /
Die Treue kan den reinsten Weyrrauch streuen /
Der Himmel bläzt dir selbst die Funcken ein /
Und läst sein Licht mit Friedrichs-Schein verneuen /
Drum wünsche was nur wünschen kan /
Und stümme dieses Dancklied an:
Grosser Friederich dein Bemühen sey mit so viel Glück belegt /
Als die Erde schwarze Körner und der Himmel Sternen begt.

Auff! Holstein auff! es schenck't dein Tapffres Haupt
Dir süße Ruh und neues Leben:
Wann wieder dich das Glück am stärcksten schnaubt /
Weiß dieser ihm sein Rosen bald zu heben.
Wann gleich das Blut schon in den Furchen steht /
Und Wüstenei dem schwangern Felde drauct /
So schafft es doch/das wann's zur Erndte geht /
Man Überfluß von deinen Feldern mehlet.
Drum wünsche was nur wünschen kan /
Und stümme dieses Dancklied an:
Grosser Friedrich dein Bemühen sey mit so viel Glück belegt /
Als die Erde schwarze Körner und der Himmel Sternen begt.

3. Ihr

Ihr Tapfferen auff! komm edle Krieges-Schaar /
Die Friedrichs starcker Arm geführt /
Und reich ihm selbst die schöne Krohne dar /
Die deinem Held von Mavors Faust geführt /
Wo Hannibal und Alexander steh'n /
Da wird auch IHR die Nachwelt einregistern /
Die Kessel wird noch vor der Lilien geh'n /
Weil man ihr Blatt mit Palmen sieht verschwiftern,
Drum wünsche was nur wünschen kan /
Und stimme dieses Dancklied an :
Grosser Fiedrich dein Bemühen sey mit so viel Glück belegt/
Als die Erde schwarze Körner und der Himmel Sternen hegt.

4.
Ihr Mäusen auff! schant euren Pegasus/
Der euch die Silber-Obellen schencket.
Aus Friedrichs Günst stießt aller Überfluß /
Der euren Durst mit reichen Fluthen träncket.
Ihr werdet nicht durch Wind und Sturm erschreckt /
Wann Blis und Ael auff euren Bindum wittern :
Weil Friedrich euch mit seinen Lorbern deckt /
So dürft ihr nicht vor Donner-Schlägen zittern.
Drum wünsche was nur wünschen kan /
Und stimme dieses Dancklied an :
Grosser Friedrich dein Bemühen sey mit so viel Glück belegt
Als die Erde schwarze Körner und der Himmel Sternen hegt.

WAdem man **FRIDRICH** lob hört
zu den sternnen dringen/
Durch deinen Kiel erhöht/
Sieht man das deine sich auf Samen flü-
geln schwingen/
Bis wo Bootes steht.

Dein Cyheu schlinget sich um seine Lorberäste

Und steigt beherzt empor.

Ihr/die der Weisheit * Tisch nennt seine liebsten gäste!

Leht ihm ein gönstig Ohr!

* Sprüche Sal. 9. v. 2.

Dem Herrn Lobredenden zu ehren
begegnet von

S. S. S. D. P. P.

AD POLITISSIMUM JUVENEM

CAROLUM JOH. SIGTUNIAM

JO. BURCHARDUS MAJUS,

ELOQU. ET HIST. PROF. P.

NAtales Illustrum virorum dies, eorumque
nomine in fastis insignitos, anniversario
honore celebrare, ut vetus est religio, om-
niumque cultiorum gentium consuetudine ap-
probata: ita dignum laude Tuum est institutum,
quod cum liberali ingenio styloque exercendo,
tum erga Optimum Principem nostrum **FRIDE-
RICUM** declarandæ pietati sumfisti argumen-
tum, de quo nuperrime inter medios applauden-
tium.

H

tium ordines facundè admodum differuisti. Et quid rectius meliusque fieri abs Te poterat, quam ubi Principem prædicabas talem, in quo summæ virtutes undiquaque sunt conspicuæ? Testis uniuersa est Cimbria, suum, à quo regitur, FRIDERICUM, eum omnino esse, cuius indices crescit sublimitas, dum magnum illius animum iustitia & clementia, hancque cum primis indefessus labor & pro civium suorum salute cura, cum singulari constantia conjuncta, nunquam non demonstrant. Etenim nihil magis dat operam, quam ut suæ regiones opibus firmæ, copiis locupletes, gloria amplæ, literis claræ, virtutibus denique honestæ sint. Quod cum publicè solemniterque coram doctissimorum virorum confessu celebraveris, quis hunc ipsum conatum Tuum non probandum censeat? cumque hoc pacto exsolveris id, quod Tua Te monuit pietas, & in Principem observantia, quis tenue illud officium arbitretur, quod serio affectu atque humilimo cultu peractum est? Ego certe de hoc egregio industriae Tuæ specimine impense Tibi gratulor, sponsorque sum certissimus, si pergas quotidie in utilissimo hoc studiorum genere, semperque procedas longius, fore brevi, ut non tantum majorem consequaris gloriam, sed & pleno gradu ad metam pervenias. Quam ut attingendam Tibi proponas rectè, per bonarum literarum ornamenta hortor, & ut tandem attingas feliciter, ex animo opto atque precor. Kilonii è museo postrid. Kal. April an. MDCCl.

Nobi-

Nobilissimo Doctissimoque Juveni

CAROLO JOHANNI SIGTUNIO,

de laudibus Sereniss. Principis Nostratis

FRIDERICI IV.

die augusto FRIDERICI nomini in fastis

sacro solemniter oranti.

Nomina portendunt fortem non rara futu-
ram

Principis, & mores ingeniumq; notant.

FRIDRICI nomen dudum super æthera notum

In fastis spectat Cimbria læta suis.

Omnibus hoc præfert, & cœlo laudibus æquat;

Et nimium felix Pacificumque vocat.

Hoc te, SIGTUNI, præconia publica poscit;

Et te non patitur testa silere dies.

Fortunata dies Cimbrorum digna quotannis

Solemni plausu, carminibusque cani.

Hanc tacuisse nefas: præ solibus omnibus unam

Hanc merito lætus cernere Phœbus amat.

O semper melior semperque serenior adsit

Candidiorque Duci, candidiorque tibi!

Et longum vita Dux, & tu Principe possis

Fortunaque diu prosperiore frui.

SEBASTIANUS KORTHOLT, P.P.

Der

Der Durchlauchtigste Fürst und Herr/
F R I D E R I C H der Vierte
Von Gottes Gnaden / Erbe zu Norwegen / regierender
Herzog zu Schleswig / Holstein / Stormarn und der Dith-
marsen / Grafe zu Oldenburg und Dellmenhorst. &c. &c.

Wie auch
Die Durchlauchtigste Princeßinn und Frau/
H E D E W I G S O P H I A,
Gebohrene Königlich Erb-Princeßinn aus Schweden/
der Gothen und Wenden / vermählte Herzoginn zu Schles-
wig-Holstein / der Stormarn und Dithmarsen &c. &c.

Durch Keine Verletzung der Buchstaben:

In ew'ger Helde-Preis wird auch dies DREI vergöttern
Sein Lorbeer / Zehdern-gleich / grüht frei von rauhen
Wetteren.

Du / großer Tugend-Zierd / und gülbne Prinzen-Flamm /
Die dort von Noordscher Croon glor-reichen Ubrsprung
nahm:

Last doch / zu Zimberns Heil / der Stadt' ihr schwaches Wesen
Durch EURE Landes-Sorg / und hohen RUSHM genesen!

Welch Herschen istis / so RUSHM zur grauen Nachwelt findt?
Das auß **BESSENBERG** und **AN-**
BEG sich gegründe.

A. S. R.

Pom

Ge 3656

20

sb.

①

reiner
Voll
1078 ml

38

34

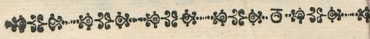
ORATIO
 IN LAUDEM
FRIDERICI IV.

SUPREMI DUCIS
 VICEN
 DUCIS HOLSAT

Die V. Martii
 qui Augusto Ejus Nominis
 facer e

recitata
 IN ACADEMIA Kiloniensi
 ANNO MDCCLXXIII

a
 CAROLO JOHANNES
 Vefmannia-Svevici

KILONIENSIS
 Literis BARTHOLDI REUTERI, Typographi

24

